

foretages af en myndighed i oprindelseslandet, eller kan den foretages af en myndighed i det ovennævnte andet tredjeland?

(¹) Rådets direktiv 2000/29/EF af 8.5.2000 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet (EFT L 169 af 10.7.2000, s. 1).

Sag anlagt den 17. april 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-143/02)

(2002/C 144/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. april 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana og Roberto Amorosi, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, 6 og 7 i direktiv 92/43/EØF(¹) ved at vedtage gennemførelsesbestemmelser til direktivet, som
 - udelukker de projekter, der vil kunne have væsentlig betydning for lokaliteter af fællesskabsbetydning, som er forskellig fra den italienske lovgivning til gennemførelse af direktiverne vedrørende vurderingen af miljøindvirkningen, fra området for anvendelsen af reglerne om vurderingen af virkningerne,
 - ikke forudser mulighed for, for de særligt beskyttede zoner, at anvende pligten for en medlemsstats kompetente myndigheder til at vedtage passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne, samt for at undgå forstyrrelse af arterne, for hvilke områderne er udpegede, for så vidt som denne forstyrrelse vil have betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger,

- ikke forudser, at der vil kunne anvendes bevaringsforanstaltninger i medfør af artikel 6, stk. 2, i direktiv 92/43/EØF på de steder, som omtales i artikel 5, stk. 1, i direktivet.

- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fremgår af direktivets artikel 6, stk. 3, at alle planer eller projekter indgår i artiklens anvendelsesområde, når de i sig selv eller i forbindelse med andre planer eller projekter kan påvirke en lokalitet væsentligt. Udtrykket »alle«, der anvendes af EF-lovgiver, efterlader ingen tvivl vedrørende den kendsgerning, at ordet refererer til samtlige projekter, skønt de ikke er omfattet af direktiverne om vurderingen af indvirkningen på miljøet, og selv om de ikke direkte står i forbindelse med og er nødvendige for lokalitetens forvaltning.

Derimod begrænser artikel 5, stk. 3, i dekret nr. 357/97 fra republikkens præsident anvendelsesområdet til en opregning begrænset til projekter, som dér udtrykkeligt er angivet, således at man udelukker en hel række andre projekter, som imidlertid vil kunne have en væsentlig betydning for lokaliteten af fællesskabsbetydning.

Det italienske dekrets artikel 6, som gennemfører direktivets artikel 7, anvender på områderne med særlig beskyttelse alene forpligtelserne efter artikel 4, stk. 2 og 3, samt artikel 5, men ikke forpligtelserne efter artikel 1 i nævnte dekrets artikel 4, som på sin side gennemfører direktivets artikel 6, stk. 2.

Heraf følger, at den anfægtede italienske lovgivning ikke indeholder nogen pligt for de kompetente nationale myndigheder, vedrørende de særlige beskyttede områder, til at vedtage foranstaltninger, som skal undgå forringelse af natur og levesteder for arter samt forstyrrelse af de arter, for hvilke disse områder er udpeget.

Endelig siger dekret fra republikkens præsident nr. 357/97 intet vedrørende det, som er fastsat i direktivets artikel 5, stk. 4.

Det indebærer, at i det tilfælde, i hvilket Kommissionen, efter at have fastslået fravær af en national opregning i en medlemsstat, har indledt en samrådsprocedure med den pågældende medlemsstat, og, efter at fristen på seks måneder er udløbet — i tilfælde af manglende løsning af uoverensstem-

melserne — til Rådet har fremsendt et forslag vedrørende valg af den pågældende lokalitet som lokalitet med fællesskabsbetydning, fastsætter Italien ingen pligt til at undergive nævnte lokalitet, under samrådsperioden og i afventning af Rådets afgørelse, bevaringsforanstaltninger som omhandlet i direktivets artikel 6, stk. 2.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

3. Afhænger svaret på spørgsmål 2 af, om forskellen mellem reglerne i fremstillings- og indførselslandet beror på en forskellig udnyttelse af reguleringsmulighederne i artikel 12, stk. 2, første punktum, litra b), i direktiv 70/524/EØF?

(¹) EFT L 270 af 14.12.1970, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 31. januar 2002 af Bundesverwaltungsgericht i forvaltningssagen Delstaten Nordrhein-Westfalen mod Denkavit Futtermittel GmbH, procesdeltager: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

(Sag C-145/02)

(2002/C 144/42)

Ved kendelse afsagt den 31. januar 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. april 2002, har Bundesverwaltungsgericht i forvaltningssagen Delstaten Nordrhein-Westfalen mod Denkavit Futtermittel GmbH, procesdeltager: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal nationale foderstofbestemmelser, der forbyder indførsel af foderstoffer, der er lovligt fremstillet i en anden medlemsstat, men som på grund af deres indhold af vitamin D3 ikke er i overensstemmelse med indførselslandets ret, umiddelbart bedømmes i forhold til artikel 28 og 30 EF?
2. Skal artikel 19 i tilsætningsstoffdirektivet 70/524/EØF(¹) fortolkes således, at den tillader et forbud mod indførsel af tilskudsfoderblandinger, der er lovligt fremstillet i en anden medlemsstat, men som overskrider det i indførselslandet tilladte indhold af vitamin D3?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 27. marts 2002 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen M.K. Alabaster mod 1) Woolwich PLC, 2) Secretary of State for Social Security

(Sag C-147/02)

(2002/C 144/43)

Ved beslutning truffet den 27. marts 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. april 2002, har Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen M.K. Alabaster mod 1) Woolwich PLC, 2) Secretary of State for Social Security forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Såfremt

- a) den indtægtsrelaterede del af en kvindes Statutory Maternity Pay (»SMP«) beregnes under hensyntagen til hendes sædvanlige, ugentlige indtægter i en otte ugers periode, som udløber den 15. uge inden den uge, hvor fødslen forventes at finde sted (herefter »den relevante periode«), og
- b) arbejdsgiveren på et givet tidspunkt efter udløbet af den relevante periode, som danner grundlag for beregning af den pågældende kvindes indtægtsrelaterede del af SMP, og inden udløbet af hendes barselsorlov, giver hende en lønforhøjelse, som ikke er tilbagedateret til den relevante periode, spørges:

Spørgsmål 1

Skal artikel 141 EF og dommen i Gillespie-sagen, Sml. I, s. 475, fortolkes således, at kvinden har krav på, at denne lønforhøjelse tages i betragtning i beregningen eller gen-beregningen af den indtægtsrelaterede del af hendes SMP?